

СТРАХ

сценарий

Ивайло Христов
2015г.

1. ИНТ. ДЕН. УЧИЛИЩЕ.

Светла, жена около петдесетте, гледаше мрачно през прозореца на класната стая и причината беше основателна. Поради липса на деца, Министерството на образованието беше издало заповед за закриване на началното училище, където от години Светла беше и директор и учител. Тя обърна глава, огледа празната стая, прибра училищния звънец в едно чекмедже, взе някакъв дневник, сложи го в чантата си и излезе. Тръгна по празния коридор. Едно кошче за боклук се търкаляше по ухабената мозайка. Светла го постави в ъгъла, където стоеше от години и продължи по стълбите.

2. ЕКСТ. ДЕН. УЧИЛИЩЕ.

Денят беше ветровит. Светла заключи външната врата и залепи върху бравата бяла лента с подпис и печат, която трябваше да удостоверява, че училището е запечатано. По навик сложи ключа в джоба си. После извади ключа, огледа го и понеже не можа да измисли нищо по-умно, го пхна под изтривалката. Без да се обръща, Светла тръгна по пътя към дома си.

3. ЕКСТ. ДЕН. УЛИЦА.

През лятото пограничното селце се изпълваше с туристи, но настъпващата зима го беше обезлюдила напълно. Улиците бяха пусти, ако не броим бездомните кучета и сухите листа, подгонени от ледения морски вятър. Вдигнала яката на палтото си, Светла изкачи десетина каменни стъпала и тръгна по тясна асфалтирана уличка. Зад гърба ѝ, в далечината, се вееше знамето на Република Турция.

4. ЕКСТ. ДЕН. КМЕТСТВОТО.

Пред кметството беше спряла линейка и една кола на гранична полиция. Двама санитарии излязоха от кметството с носилка в ръце. На носилката имаше тяло, покрито с чаршаф. Вкараха носилката в линейката и с надута сирена отпрашиха към града. Светла се обърна към полицаите:

- Кой беше?
- Не знам! – отговори единия. – Намерихме го в гората умрял от студ.

Светла се загледа след линейката и промълви:

- Бог да го прости!
- Джагал! Какъв бог!? – обади се другият полицай.

Светла продължи по пътя си.

5. ЕКСТ. ДЕН. БИСТРО.

Шефът на гранична полиция, капитан Бочев и група полицаи стояха пред заведение, на което пишеше „Бистро” и бореха студа с топло кафе.

- Светле, ако познаеш за какво си говорим, ще те черпя едно кафе! – провикна се Бочев.
- За ебане!
- Вельо, бягай! – нареди началника.

Едно русо полицайче се шумугна в заведението. Светла пресече уличката и се присъедини към компанията.

- Само приказки Бочев, само приказки! – продължи Светла.
- Не си казала бе, Светле! – опъна се Бочев. – Виж колко сме, избирай!

Полицайчето се върна и подаде чашата на Светла. Тя отпи.

- Този, русичкия, ако ми го дадеш, за два дена ще го направя мъж!
- Па аз съм си мъж ма, како Светле! – защити се русичкия.
- Миналата седмица го женихме. – обади се друг полицай.
- Вярно?
- Да!
- Хайде честито!

Русичкият застана мирно.

- Да почерпя?
- Нали черпиш!

Бочев върна темата.

- Избирай, ама някой друг! ...Например мен!
- Ти си гледай работата!
- Голям инат си! – нахили се Бочев.
- Това е положението!

Светла допи чашата, остави я на масата, каза:

- Благодаря за кафето! – и си тръгна.

Един от полицаите се провикна:

- Довечера да те водим на лов?

Светла се обърна.

- В сряда ще ходя. ...За зайци!
- Ние за „носъри”!
- За какво?
- Едно черно с бели зъби и като вдигнеш пушката, ти вика: „Но, сър!”

Полицайте се разсмяха, Светла продължи по пътя си.

6. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА.

На дворната врата беше залепен избелял некролог. От снимката гледаше млад, красив мъж. Светла отвори вратата и влезе в двора. Немска овчарка излая радостно и завъртя опашка около стопанката си. Светла почеса кучето зад ушите и влезе в къщата.

7. ЕКСТ./ИНТ. НОЩ. ГОРА.

Пълната луна огряваше колата на граничната полиция. „Окото” на мобилната система за термо наблюдение, монтирана върху покрива на колата, плавно обхождаше поверената му за наблюдение територия. Една ръка внимателно въртеше джойстика и на монитора, като в черно-бял филм, се появяваха храсти, дървета, поляни... Внезапно, в кадър влязоха няколко силуета.

- Опа-а-а! – чу се глас.
- Джагалите пристигат! – зарадва се друг.

След малко се обади трети.

- Гледай какво става!

Прозорецът на колата се отвори и една ръка хвърли запалена „пиратка”. След малко се чу силен гръм. Силуетите на екрана моментално спряха и се снишиха.

- Виж ги бе, като зайци! – обади се първият глас.

Силуетите внимателно се изправиха, огледаха се и пак тръгнаха. Отново се чу гръм. Силуетите се разбягаха. В колата настъпи веселие. Старшият на патрула, нахилен, се обърна към единия от полицайте:

- Ако още веднъж гръмнеш, ще ти счупя главата!
- Защо бе, началник, правим си весело?!

Старшият стана сериозен.

- Край на веселото!

Полицаят затвори прозореца, старшият нареди:

- Карай!

Фаровете светнаха и колата потегли през гората.

8. ЕКСТ. ДЕН. СЕЛСКИ ГРОБИЩА

Светла почисти гроба на мъжа си от покълналите тревички, запали една свещ, постави я до плочата и седна на малка дървена пейка, на която беше подпряла старото си колело. От джоба на якето си извади „патронче” мента и започна да развинтва металната капачка.

- Уволниха ме! – започна Светла. – Не че са ме уволнили, ама затвориха училището...

Капачката заяде.

- Ще трябва да си търся работа! Лятото, хубаво, ще давам стаите под наем, но зимата... Егати капачката! Сега отивам в бюро по труда, ама... от умрял писмо!

Светла се огледа, взе един камък, постави шишето върху дъската на пейката и внимателно започна да удря с камъка по капачката.

- Иначе нищо ново, онзи ден умря Спас клисаря. Напълнил си шишенцето с ледена вода, качил се на моторчето и при Цецо, да изпие една ракия... Махай се от там, бе!

В края на гробището две циганчета, въоръжени с джобно ножче, къртеха металните букви от една надгробна плоча. Светла отново извика, но двамата не ѝ обърнаха никакво внимание. Светла ги подгони, момчетата ловко прескочиха оградата и се отдалечиха на безопасно разстояние.

- Ще ви скъсам главите, келеси такива! ...Това ножче ли е?

- Да! – провикна се единият.

- Я го дай, че капачката заяде!

- Да, да!

Двамата се обърнаха и тръгнаха през полето, Светла се върна при гроба. Капачката на бутилката беше паднала и течността се изливаше по дъската на пейката. Светла взе бутилката, вдигна капачката, огледа я, изля останалото съдържание от бутилката върху гроба и промълви:

- Това е, ...ще вървя!

Взе колелото и тръгна по обраслата с трева алея на старото селско гробище.

9. ИНТ. ДЕН. ОБЩИНА.

Служителката взе молбата, подпечата я и я сложи в една папка.

Светла подаде глава през прозорчето на гишето.

- И сега какво?
- Ще чакаш.
- Колко?
- Не знам. Когато се отвори работно място, подходящо за теб, ще ти се обадим.

10. ЕКСТ. ДЕН. ПЪТ.

Въпреки вятъра, огромни сиви облаци бяха задръстили небето.

Вдигнала яката на якето, с плетена шапка и шал, Светла въртеше педалите на стария си велосипед. Тесният асфалтиран път вървеше успоредно на спокойното зимно море. От някъде се появи сребрист джип, с бясна скорост профуча покрай Светла, след стотина метра наби спирачки, колата се завъртя на сто и осемдесет градуса и тръгна в обратна посока. След като стигна до Светла, шофьорът превключи на задна скорост и джипът започна да се движи успоредно с колелото. Прозорецът се отвори, от уредбата на колата звучеше музика. Шофьорът, мъж на средна възраст с къса коса и брада, подаде глава:

- Едно танго?
- Я се разкарай! – отрязва го Светла.
- Що така бе, Светле, не е учтиво!
- Иване, ще ме бутнеш, ще падна и ще ти счупя главата!
- Само няма да се притесняваме!

Светла слезе от колелото, джипа спря.

- Махай се, бе!
- Защо? – нахили се братият.
- Защото ме дразниш!
- Преди не те дразних!
- Винаги си ме дразнил! Хайде изчезвай!
- Добре де, качвай се, ще те закарам.
- Няма да се кача!
- Е, защо си толкова дива?
- Такава съм!
- Пичка ти лелина!

Джипът направи маневра и тръгна по тесния асфалтиран път. Светла се качи на колелото и натисна педалите.

11. ЕКСТ. ДЕН. КОЛАРСКИ ПЪТ

За да съкрати пътя, Светла реши да мине напъряко през една нива. Напуканият коларски път затрудняваше движението. Тя слезе от колелото и започна да го бута. Зад един хребет се появи човешка фигура, след нея още една и още една... Светла спря. Срещу нея вървеше голяма група бежанци, охранявани от няколко полицаи. Мъжете носеха торби, платнени чанти, малки куфари, а след тях вървяха жени, хванали децата си за ръце. Една жена, разтворила пазва, кърмеше бебето си. Светла огледа лицата им. Брадясали, уморени, изплашени... Хората преминаха в пълно мълчание и в пълно мълчание си отидоха. Светла продължи да бута колелото.

12. ИНТ. ДЕН. МАГАЗИН.

Стефка, продавачка в смесения магазин, седеше зад тезгяха и беше зяпнала в телевизора. Жена на средна възраст обясняваше, каква заплаха за сигурността на страната са бежанците.

- Здравсти! – поздрави Светла и затвори вратата.
- Виждаш ли какво става? – тревожно попита Стефка.

Светла хвърли бегъл поглед към телевизора.

- Стефке, що ти слушаш тези идиоти?
- Как идиоти ма, Светле? Ние няма какво да ядем, сега и тия да храним!
- Тази като я гледам как се е угоила, хич няма какво да яде!

Стефка леко се успокои.

- Какво ще искаш?
- Едно брашно и две яйца.

Стефка подаде продуктите и записа в дебела тетрадка.

- Колко станаха? – попита Светла.
- Седемнадесет лева и четирдесет стотинки.
- На двадесети ще ти ги дам. Хайде...

Светла излезе. Стефка отново се загледа в телевизора.

13. ЕКСТ. ДЕН. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО

Пред вратата на местната кръчма стоеше нисък, набит мъж и пушеше. Светла натисна звънеца на колелото.

- Цецо! – провикна се Светла. – Имаш ли нещо за мен?
- Ела! – отговори Цецо и влезе в кръчмата.

Светла спря до вратата и слезе от колелото. Цецо се появи с няколко кокала, увити във вестник.

- На!
- Жив и здрав!

Светла подкара колелото. Цецо продължи да пуши.

14. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА.

Немската овчарка, настървено се бореше с последния кокал. Светла цепеше дърва. Удряше отмерено и силно. Една жена от съседната къща излезе на двора, отиде до кофата за боклук, изхвърли един найлонов плик и се загледа в Светла.

- Какво бе, Гоговска, какво гледаш? – провикна се Светла.
- Защо, не може ли?
- Вместо да гледаш, ела да помогнеш!
- А, да, че си нямам друга работа! – отговори Гоговска и се прибра в къщата.

Светла закачи брадвата на един пирон, събра нацепените дърва и влезе в къщата.

15. ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА.

Печката гореше с пълна сила. На стената висеше голяма, сватбена снимка. Под снимката, върху кухненската маса, Светла, облечена с пижама, беше разглобила двуцевна ловджийска пушка и старателно почистваше частите ѝ. После сглоби пушката, вдигна я срещу лампата и погледна в цевите. Доволна, затвори пушката и я закачи на облегалката на стола. Нави будилника и го постави на масата. После загаси лампата, легна в леглото, сложи ловджийския нож под възглавницата и затвори очи.

16. ЕКСТ. ДЕН. ГОРА.

На развиделяване, с раница и пушка в ръка, Светла прекоси голяма, буренясала нива и влезе в гората. Зимната гора имаше неприветлив, дори зловещ вид. Озъбените клони на дърветата заплашително се спускаха над тясната, горска пътека, а по пътеката, кафяви, изгнили листа се редуваха с малки преспи почернял сняг. От време на време, подплашена птица раздираше

въздуха и отново настъпваше тишина. Светла беше опитен ловец, както се казва, усещаше гората с гърба си. Стъпваше тихо, внимателно, а очите ѝ не пропускаха и сантиметър от пътеката. Нещо привлече вниманието ѝ. Тя се наведе и откри прясна заешка следа. С поглед проследи посоката, в която беше тръгнал заекът. Смъкна предпазителя на пушката, изправи се и тихо тръгна по следата. Заекът беше вървял по пътеката и после рязко се беше спуснал по склона. След десетина метра Светла откри леговището му. Огледа се, избра едно дебело дърво и застана зад него. Притаи дъх и започна да слуша гората. Погледът ѝ се плъзгаше по всяко храстче, по всяко листенце, чакаше с надеждата да изпревари заека. Цигарена кутия Марлборо привлече вниманието ѝ. Изненадана, Светла излезе от прикритието си, отиде до кутията, взе я и я огледа. На няколко метра от нея имаше снежна пряспа. Нечии ръце старателно бяха изчистили мръсния пласт сняг, а от чистия бяха взимали с пълни шепи. Върху снега се очертаваше и следа от обувка със силно изтрит грайфер. С такива обувки никой не ходеше в гората зимно време. Светла усети, че някой я гледа и стомахът ѝ се сви на топка. Почувства се като дивеч под прицел. Обърна се, срещу нея стоеше заек, който я гледаше напълно оглупял. Без да обръща внимание на заека, Светла се огледа и хукна надолу по склона.

17. ЕКСТ. ДЕН. ГОРА.

Бягаше без да обръща внимание, нито къде стъпва, нито през какво минава. Задъхана, стигна до едно дърво, спря за миг, послуша се и отново хукна през храсталаците. Прелетя през някаква драка и в обезумял вид изскочи на тесен горски път. Срещу нея вървеше африканец. От ужас онзи хвърли куфара, хвана се за главата и започна да издава странни нечленоразделни звуци. От своя страна, Светла, изопнала лице, го гледаше в упор и ръмжеше. После се сети, че има пушка, вдигна я и се прицели. Онзи вдигна ръце и замръзна. Беше облечен с летни панталони, тънък пуловер и сако. На главата си беше увил шал, а на краката – кецове. След като се успокоиха, африканецът проговори:

- I am a refugee. From Mali, Africa. There,s a war and I,m running. ...Bum, Bum! Ok!? ...My name Vamba, Vamba from Africa. / *Аз съм бежанец от Мали, Африка. Там има война и*

аз бягам. Бум, бум. Ок? Казвам се Бамба, Бамба от Африка./

- Африка?

Това беше единствената дума, която Светла разбра.

- Yes, Africa!

- Виждам, че си от Африка! – изрепчи се Светла. - А, това е пушка и ако мръднеш ще те гръмна!

- I don,t understand, do you speek English? */Не те разбирам, говориш ли английски?/*

- Инглиш?

- Yes!

- ...Инглиш не знам!

- French?

- ...Не!

- German?

- ...А, ти гавариш па руски?

Африканецът безпомощно вдигна рамена.

- Видя ли? ...Хайде, взимай куфара и тръгвай!

Бамба искаше да обясни, но не знаеше как. Изведнъж се сети, чукна се по главата и се усмихна.

- О, sorry, sorry! I have passport! - и посегна към вътрешния джоб на самото си.

Светла вдигна пушката, той отново вдигна ръце и с глава започна да сочи към джоба си.

- No, no! My passport!

- Паспорт?

- Yes, пасапорт! In my rocket has a пасапорт! */В джоба ми има паспорт./*

- Паспорта ще го показваш на други, а сега тръгвай, че имам работа!

- I'm a good man! */Аз съм добър човек./*

- Тръгвай, ще стрелям!

- I want to go to Germany! */Искам да отида в Германия./*

- Ще стрелям и няма да ми мигне окото!

- Germany... ОК? ...I want to work there! */Германия... Искам там да работя./*

- Нищо не ти разбирам!

- Fuck! – отчая се Бамба.

- Какво?
- Fuck, fuck, fuck!!

Светла не разбра, но интонацията беше достатъчно красноречива.

- Ей, африканец! ...Няма да псуваш, че ще ти напълня задника с олово! ...И тръгвай, защото почват да ми кипват лайната!
- I want a date with official authorities! / *Искам среща с официалните власти!!*

Светла се видя в чудо.

- Тръгвай бе, ненормалник!

Бамба седна върху куфара.

- Чуваш ли какво ти казвам!?
- I have human rights! Every human has rights, guaranteed by the European Convention on human rights! / *Аз имам човешки права! Всеки човек има права, гарантирани от Европейската конвенция за правата на човека./*
- А-а! Така ли?!

Светла вдигна пушката и стреля във въздуха. Онзи, като ужилен, скочи, взе куфара и тръгна. Светла изсвири с уста, Бамба се обърна.

- Къде, бе?

С глава, Светла посочи правилната посока и двамата тръгнаха през гората към селото.

18. ИНТ. ДЕН. ЗАСТАВАТА.

В заставата, капитан Бочев беше събрал целия наличен състав и провеждаше оперативка. На стената беше опъната карта на местността, охранявана от повереното му поделение. Не доспал и угрижен, Бочев започна:

- Получихме информация, че тази нощ голяма група бежанци се готвят да преминат държавната граница, но точно къде, не се знае! За целта е необходимо да се мобилизира целия личен състав! Повтарям! Целият личен състав, за да покрием тридесет и шест километровата ивица, охранявана от нас и да не допуснем нарушителите да преминат на наша територия. Такава е обстановката, това е задачата и задачата трябва да се изпълни! Ясно ли е?

Мълчание.

- Въпроси?
- Има!
- Казвай!

Един пълничък полицаи се изправи.

- Как да стане?
- Кое? – не разбра Бочев.
- Еми-и-и, ...тридесет и шест километра на десет човека?
...Как да стане?
- Да! ...Други въпроси?

Друг полицаи се изправи.

- Аз сега се връщам от наряд и... трябва да почивам...
- Така. ...Закривам оперативката! – отсече Бочев. -

Шестнадесет часа, всички по колите и към границата!

Капитанът, авторитетно излезе от помещението и затвори вратата след себе си. Вторият полицаи се обърна към първия.

- Ако някой джагал ми падне довечера, ще го спускам от бой!

Вратата се отвори и отново влезе Бочев.

- И най-важното! Никакви шамари, никакви палки! Ясен ли съм! ...С нас ще има телевизионен екип!

Бочев излезе, пълничкият полицаи се обърна към втория полицаи:

- Ето, и по телевизията ще те дават!

19. ЕКСТ. ДЕН. ГОРА.

Светла извади от раницата си домашно приготвен хляб, отчупи едно парче и се провикна:

- Африка!

Бамба я погледна.

- Искаш ли? ...Хам – хум?

Онзи обърна глава.

- Ако искаш!

Светла извади от раницата едно сварено яйце и започна да го бели. Двамата бяха спрели да си починат на една поляна, където бяха наредени няколко купчини дърва за огрев. От съображение за сигурност, Светла се хранеше от едната страна, а Бамба се беше облегал на дървата, от другата страна на купчината. Тя извади един термос, наля си чай и отпи. Бамба се обърна към нея:

- Do you have water? /Имаш ли вода?/

- Чай?

Светла подаде термоса.

- Water!
- Какво е уотер?

С жестове Бамба изобрази, че пие вода.

- А-а, вода! ...Значи уотер е вода!?

Светла бръкна в раницата, извади едно пластмасово шише с вода и го подхвърли на Бамба. Той започна да пие жадно, на големи глътки. После затвори шишето, подаде го на Светла и се загледа в хляба. Тя улови погледа му и отчупи едно голямо парче.

- Това е хляб!

Бамба повтори.

- Хляб?!
- А, така! Хляб! Яж!

Подхвърли хляба на Бамба, той започна да яде, тя продължи:

- Ще се научиш! Като те вкарат в затвора за две - три години ще научиш и вода, и хляб, и всичко.

Бръкна в раницата и извади второ яйце.

- А, това е яйце!

20. ЕКСТ. НОЩ. ГОРА.

Две коли на гранична полиция и една телевизионна кола бяха спрели на път, направен от дървосекачите за превозване на дърва за огрев. В тъмното проблясваха огънчетата на запалени цигари, а в светлината на прожектор, застанал пред камерата на телевизионния екип, капитан Бочев даваше интервю.

- Намираме се в близост до граничната полоса... То полоса няма, ама ...така да го кажем. По сигнал от окръжния координационен център, очакваме, тази нощ голяма група бежанци да преминат границата в този район...
- Бежанците въоръжени ли са? – попита журналистката.
- Не. Това са обикновени хора – жени, деца... Бягат от войната.
- И никой не носи оръжие?
- Не. ...А! ...Понякога носят, ама каналджиите! Обикновено, хладно оръжие.
- Само?

- Чувал съм, че някъде са носили и огнестрелно, но това е много рядко!

Журналистката се обърна към камерата.

- Както сами виждате, уважаеми зрители, обстановката на границата е изключително напрегната. ...Стоп!

Операторът изключи камерата, журналистката се обърна към капитана.

- Нямате ли някой по-рисков случай? С гонитба, с престрелка...
- Нямаме.
- В някой от бежанците не сте ли откривали наркотици, оръжие...
- Не сме.
- Капитан Бочев, за зрителите ще е много интересно, ако разкажете за някоя ситуация, в която сте рискували живота си или живота на ваш подчинен?

Капитанът се замисли.

- Нямали сме такава ситуация.

До капитана се приближи полицаи.

- Г-н капитан, обадиха се от центъра.
- Тръгваме! – нареди капитанът.
- Включи камерата! – прошепна журналистката.

Операторът натисна едно копче и лъч светлина заля гората. С глас, който не търпи възражение, Бочев нареди:

- Изключи камерата!

Операторът моментално изпълни заповедта. Хората се качиха по колите и потеглиха към граничната бразда.

21. ЕКСТ./ИНТ. НОЩ. УЛИЦИ И ЗАСТАВАТА.

През зимата курортното селце имаше странен вид. Морето и небето се сливаха в един общ тъмен фон, върху който, хотели, луксозни къщи, дори цели курортни комплекси стояха празни, кацнали върху огромни, почернели от студ, поляни. Абсурдният пейзаж се допълваше от два силуета, които ходеха един след друг, първия с куфар, а втория с пушка в ръка. Бамба неспокойно въртеше очи и оглеждаше празните постройки.

- Why are there no people? /Защо няма хора?/
- Това всичкото са хотели.— отговори Светла.

- There are buildings, but no people! */Има сгради, а няма хора! /*
- През лятото е пълно с чужденци!
- Sad! */Тъжно! /*
- У нас туризмът е много развит!

И двамата продължиха. Минаха по една пуста уличка, после по още една и стигнаха до двора на заставата. И в двора, и в заставата нямаше жив човек. Лампите в коридора на сградата светеха, но хора нямаше.

- Ехо! – провикна се Светла. – Има ли някой! ...Бочев!
Бамба изобщо не разбираше какво става. Двата излязоха на двора и седнаха на една пейка. Бамба извади пакет цигари и подаде една цигара на Светла. Тя поклати глава. Той запали.

- In my country there are depopulated villages. */И в моята страна има обезлюдени села./*
- Какво да те правя?
- People fleeing war. */Хората бягат от войната./*
- Кметството е затворено...
- Do you know what war is? */Знаеш ли какво е война? /*
- Тука няма никой...
- War is a terrible! */Войната е страшна./*
- Хайде тръгвай!

Светла се изправи, Бамба я последва. Двамата излязоха от двора на заставата.

22. ЕКСТ. НОЩ. ГОРА.

Колите на гранична полиция бяха спрели в гората със загасени фарове. В колата на капитан Бочев цареше пълно мълчание. От радиостанцията се чу глас:

- Говори тактическият водач. На триста метра, южно от вас, има голяма група хора!
- Разбрано! – отговори Бочев.

Излезе от колата, останалите полицаи се събраха около него, Бочев прошепна:

- Тръгваме!

Полицаяте, следвани от телевизионния екип, хукнаха през гората. Движеха се бързо и безшумно. В едно дърво се бяха сгушили малка група мъже, жени и деца. Неочаквано светнаха фенерчета

за нощно виждане. Хората вдигнаха ръце, други прикриха очите си. Ясни, отчетливи команди нарушиха горската тишина:

- Стой на място!
- Легни по очи!
- Не мърдай!

Арестът беше светкавичен. Силен прожектор освети цялата обстановка. Операторът и той включи камерата си. Някои от полицаите сложиха ръкавици и започнаха да обискират задържаните. Журналистката се насочи към млада жена с раница на гърба и хиджаб (забрадка) на главата си.

- Where are you from? */От къде сте?/*
- Syria. */Сирия./*
- Do you know where you are? */Знаете ли къде се намирате?/*
- Yes, Bulgaria! */Да, в България./*
- You want to stay here? */Тук ли искате да останете?/*
- No. I want to go to Germany. */Не, искам да отида в Германия./*
- Why in Germany? */Защо в Германия?/*
- There I have sister. */Там имам сестра./*
- Will be back in Syria? */Ще се върнеш ли в Сирия?/*
- No, I don,t think. */Не, не мисля./*

Полицаите си свършиха работата. Бочев даде команда:

- Тръгваме!

Групата тръгна към колите.

23. ЕКСТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СЛАВКА.

Застанала под балкона на нова двуетажна къща, Светла хвърляше камъчета по един прозорец. И понеже никой не се показва, извика:

- Славке! ...Славке, ма!

Прозорецът светна и на балкона се появи кметицата на селото, Славка, наметната с палто.

- Знаеш ли колко е часа?
- Виж!

Светла махна с ръка. Бамба излезе от сянката на едно дърво и застана до Светла.

- Олеле! – изхлипа Славка и се залепи на прозореца. – Какво е това?
- Африканец. – отговори Светла. – Намерих го в гората.
- Що го влачиш тук?

- Е, къде да го заведе?
- В заставата!
- Там няма никой!
- Къде са?
- Не знам!

Славка се престраши и леко се наведе над парапета. Огледа Бамба и попита:

- И какво ще го правиш?
- Ти кажи, нали си кметица!

Славка помисли и сниши глас:

- Вържи го за едно дърво, утре като дойдат полицаите ще им го дадеш!

Светла сви устни, побутна Бамба с пушката и нареди:

- Тръгвай!

Двамата се изгубиха в тъмнината.

24. ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА.

Седнала на стол в кухнята Светла надуваше стар дюшек за плуване. След като приключи с дюшека взе чаршаф и одеало, излезе на двора, отключи вратата на мазето и влезе вътре. Слаба светлина огряваше помещението. Седнал на куфара си Бамба пушеше цигара. Тя хвърли дюшека на земята, върху него хвърли чаршафа и одеалото и каза:

- Тука ще спиш!

Бамба се изправи.

- Where can I wash my self? / *Къде мога да се измия?* /

Светла избухна.

- Виж какво, писна ми от тебе! Нищо не ти разбирам! Тук ще спиш и това е! Утре ще се разправяме!

Отиде до вратата, рязко се върна, взе му цигарата от ръцете, хвърли я на пода и я загаси с крак.

- И тук не се пуши!

Излезе, тръшна вратата след себе си и сложи катинара.

- Stupid woman! / *Глупава жена.* /

Спокойно каза Бамба и отново седна на куфара си.

25. ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА.

Светла се прибра в стаята, оправя леглото и започна да се съблича. Сети се, че в мазето има африканец, отиде до вратата и я заключи. Видя ѝ се малко, премести един стол и го подпря на вратата, прецени положението, премести и масата и легна. Сложи ловджийския нож под възглавницата, но не можа да заспи. Стана, взе пушката, сложи я до леглото, легна, зави се с одеалото и впери очи в тавана.

26. ЕКСТ./ ИНТ. ДЕН. ЗАСТАВАТА

На другата сутрин, застанали пред входа на заставата Бочев и Светла мълчаливо се гледаха в упор. Тя от долу нагоре, той от горе надолу. Уморен и брадясал, Бочев направо искаше да я изравни със земята, тя никак не се даваше. Бочев не издържа, изплю се и каза:

- Ела!

Капитанът, а после и Светла влязоха в сградата. В дъното на малко коридорче имаше врата. Бочев я отвори и кимна с глава.

- Къде да го набутам твоя африканец?

Светла надникна. В стаята бяха настанени сирийските бежанци. Пространството беше толкова малко, че хората дори нямаше къде да седнат. Стояха прави с лица обърнати към вратата и очи изпълнени със страх. Бочев затвори вратата и бесен тръгна по коридора, Светла тръгна след него.

- Аз какво да правя?

- Не ме интересува!

Двамата излязоха на двора, Бочев тръгна към портала.

- Африканецът не може да седи у нас! – продължи Светла.

- Защо си го прибрала?

- Намерих го в гората!

- Ми да не си ходила в гората!

- Бях на лов!

- А, така! Хванала си маймуна, гледай си я!

Бочев избута Светла зад портала, затвори го и се обърна към един полицаи.

- Стефанов, ако още веднъж видя цивилно лице в района на заставата, лично ще те обеса!

Отиде до противопожарното табло, взе една брадва и напълно безпричинно започна да чупи пейката до входа.

- Не стига, че сирийци са ми на главата, тя негри ще ми води! А, сирийците какво да ги правя? В лагерите нямало места, да съм им осигурил спане за две седмици! Аз да не съм „Шератън“!? А, какво да ядат? ...Кура ще ми ядат! ...Агенцията вдига ръце! Началниците си траят! И кой е на пангара? Бочев! Да ти еба животеца, да ти еба!

Бочев нанесе още няколко удара, умори се и кротко седна на онова, което беше останало от пейката. Смирена, погледна към Светла. В нейните очи се четеше съчувствие и състрадание. Тя се отдръпна от оградата и тръгна по уличката към кметството.

27. ИНТ. ДЕН. КАБИНЕТА НА КМЕТИЦАТА

Светла влезе в кабинета на кметицата. Освен Славка, вътре имаше още трима човека.

- Какво бе, Светла? - изненада се кметицата.
- Трябва да говорим!
- Не мога, организираме кризисен щаб!
- Този африканец какво да го правя?
- Откъде да знам!

Тримата обърнаха глави към кметицата, първият попита:

- И африканци ли има?
- Африканци няма, нашият проблем са сирийците!
- Защо лъжеш ма, Славке? - наостри се Светла. - Има африканец, вчера го залових в гората!
- Африканецът си е твой проблем! – настъпи Славка. – Ние си имаме сирийци! Трябва да ги нахраним, организираха събиране на храна от цялото село. Сега мислим къде да ги настаним...
- Какво има да мислите! Хотели колкото искаш! И все празни!
- Как хотели? – изненада се вторият мъж. – Ще плъзнат едни болести, до лятото не можем да се оправим!

Иван, брадатыят собственик на сребристия джип, отсече:

- Мангали в моя хотел, не! Имам една палатка, ако трябва ще я дам!
- И аз!

- Да направим палатков лагер?
- Ще ни трябва бодлива тел!
- Тя за какво?
- Да оградим лагера!
- А, сега де!?
- Това са много пари!
- Можем да разположим лагера на поляната зад гробището.
- Чия е земята?
- Общинска.
- Защо там?
- Ще опънем мрежа само от три страни, а от четвъртата са скали и море. Ще излезе по-евтино!

Светла излезе.

28. ИНТ./ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Бамба си седеше на куфарчето, сякаш не беше мърдал от вечерта. Одеалото и чаршафа старателно бяха сгънати и поставени върху дюшека. Светла отвори вратата на мазето, Бамба се изправи. Известно време двамата мълчаха и се гледаха, накрая Светла проговори:

- Свободен си!

Бамба не разбра какво му казва, но усети в гласа ѝ обида и гняв.

- Хайде, махай се!

Той повдигна рамена.

- Изчезвай, бе! Глух ли си!?

Светла взе куфара и излезе навън, Бамба я последва. Прекосиха двора, тя отвори дворната врата, пресече улицата и остави куфара на тротоара. Бамба си взе куфара. Светла се върна до вратата, обърна се и каза:

- До града са тридесет километра, там прави каквото искаш!

Затвори вратата и се прибра в къщата. Бамба продължи да гледа след нея.

29. ИНТ./ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Светла влезе в мазето, взе чаршафа и одеалото и тръгна да излиза. Спря, обърна се и се загледа в рафтовете, на които бяха подредени компоти, лютеници и друга зимнина. Хвърли чаршафа и одеалото, взе две платнени торби и започна да ги пълни с

всякакви консерви. Излезе през дворната врата, Бамба седеше върху куфарчето си. Светла му хвърли един поглед, заключи вратата и тръгна надолу по улицата.

30. ЕКСТ. ДЕН. ПРЕД КМЕТСТВОТО

Пред кметството, мургава чистачка се опитваше да събере някакви листа, които вятърът непрекъснато разпиляваше.

- Къде събираме храната?

Чистачката се обърна.

- Каква храна?

Светла постави торбите до вратата.

- За сирийците!

- Не знам.

- Славка къде е?

- Излезе.

Светла нареди.

- Оставям храната тук.

Тръгна, след няколко крачки спря и се обърна.

- Да не пипаш!

Чистачката се усмихна и поклати глава.

31. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Съседката Гоговска излезе на двора, простря един чаршаф, видя Бамба на тротоара и така си остана. Вдигнал яката на сакото си, увил главата си с шала, Бамба си седеше на куфарчето. Гоговска се прекръсти и с предпазливи стъпки се доближи до оградата. Огледа се, от долу по улицата вървеше Светла. Светла мина покрай Бамба, отключи вратата и влезе в двора.

- Светло! – прошепна Гоговска.

Светла се обърна.

- Изкара ми акъла бе, жена!

- Какъв е тоя?

- Кой?

- Черния!

- Иди го питай!

- Защо аз?

- Защото ти питаш!

Светла обърна гръб и се прибра в къщата, Гоговска отново се залепи за оградата.

- От къде си?

Бамба я погледна, но нищо не каза.

- От къде си, викам? – настоя Гоговска.

- I don,t understand! */Не разбирам./*

- Какво?

Бамба махна с ръка и обърна глава.

- Хайде махай се! ...Чуваш ли какво ти казвам! ...Махай се!
...Нямаш работа тука!

Мълчанието на Бамба започна да изнервя Гоговска.

- Махай се, да не играе метлата!

Бамба бръкна в джоба на сакото си и извади кутията с цигари.

- Махай се бе, престъпник!

Буца пръст се разби на тротоара. Изненадан от внезапното нападение, Бамба огледа пръстта и вдигна глава към Гоговска.

Нова буца пръст полетя към него.

- Махай се, че ей сега ще извикам полицията!

Нервите на Бамба не издържаха. От гърлото му излезе нечовешки вик и той се спусна към Гоговска.

- Олеле майко! – изпищя Гоговска и бягайки се скри в къщата.

Бамба започна да крачи покрай оградата и да говори нещо на своя език, което в свободен превод би изглеждало така:

- Господи, зли хора ме заплашват с пушка, хвърлят камъни по мен! ...Какво съм направил? ...Защо ме мразят? ...Диви хора в дива страна! Това е по-лошо от война!

Седна на куфара и запали цигара. Светла, която тайно наблюдаваше тази сцена, се отдръпна от прозореца и пусна пердето.

32. ЕКСТ. ДЕН. ЗАСТАВАТА

В двора на заставата капитан Бочев беше организиран храна за бежанците. Наредени в редица и въоръжени с чисто нови войнишки канчета, хората минаваха покрай казан пълен с бобена чорба. Един полицаи сипваше в канчетата от чорбата и подаваше по едно парче хляб. Бочев лично следеше процеса. В двора влезе Славка. След нея вървеше мургавата чистачка, която в

трудовашка количка буташе храната, събрана от селото. Освен торбите на Светла, в количката имаше два хляба, малко салам, малко сирене и една кутия вафли. Бочев огледа количката.

- Това ли събрахте?
- Хората нямат!
- Да пият имат, а да донесат храна, нямат!
- Какво да направя?
- Върти телефони, минавай по къщите, оправяй се! Защото иначе обявявам военно положение и правя конфискация! Това първо! Второ! Решете къде да настаним сирийците, защото в заставата е забранено!
- Ама Бочев...
- Няма Бочев, няма Мочев! Изпълнявай!

Кметицата, следвана от чистачката, напусна двора на заставата. Бочев продължи да наблюдава раздаването на храната.

33. ЕКСТ./ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Запалил малък огън, Бамба седеше на куфара, барабанеше с ръце върху колената си и припяваше някаква песен. Няколко улични кучета бяха седнали около него и го слушаха. Светла спусна пердето. Излезе на двора, отвори вратата и извика:

- Африка!

Бамба се обърна.

- Влизай!

Той извади паспорта и го вдигна над главата си.

- I'm not a Africa! I'm Bamba! My name is Bamba! Bamba from Africa! ОК? */Аз не съм Африка! Аз съм Бамба. Моето име е Бамба. Бамба от Африка./*
- Бамба?
- Yes, Bamba!
- Добре, аз съм Светла! Влизай!

Светла махна с ръка и тръгна към къщата, Бамба я последва.

34. ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

На масата имаше яйца по панагюрски, туршия и хляб. Бамба късаше големи парчета от хляба, топеше ги в чинията и съсредоточено се хранеше. Седнала срещу него, Светла мълчаливо го наблюдаваше. По някое време Бамба започна да

хълца, притесни се, пое въздух, изпусна го, но хълцането продължи. Опита още веднъж, но напразно. Безпомощно погледна Светла. Тя му наля чаша вода, сложи я пред него и каза:

- Уотер!

В знак на благодарност Бамба кимна с глава, изпи водата и продължи да се храни.

- Къде и ти си тръгнал на майната си!?

Този въпрос Светла зададе по скоро на себе си, но Бамба не разбра и отговори:

- О, yes, yes! Very tasty! */О, да! Много е вкусно!/*

- Ще умреш някъде като куче!

- I am very pleased! */Много съм доволен./*

Светла размисли и взе решение.

- Ще спиш тук!

- Thank you, thank you for dinner! */Благодаря за вечерята!/*

- А, като се оправят нещата, заминаваш по каналния ред!

С последния залък Бамба обърса чинията. Светла се изправи, Бамба и той. Взе си куфара и тръгна към вратата.

- Чакай! – спря го Светла.

Той се обърна.

- Ела!

Направи му знак с ръка и тръгна по малко коридорче, объркан, Бамба я последва. Тя отвори една стая и му показа леглото.

- Тук ще спиш! А, тук можеш да се изкъпеш. – Светла отвори друга врата и му показа банята. – Уотер! За къпане!

Бамба разбра и започна да се дърпа.

- No, no! You are too kind, but I can not accept. Thank you for everything and good night. */Не! Много сте любезна, но не мога да приема. Благодаря ви за всичко и лека нощ!/*

- Къпеш се и лягаш! – заповяда Светла. – Утре ще видим!

Светла отиде в кухнята, Бамба остана сам.

35. ИНТ./ ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Светла се събуди от някакви неясни удари. Огледа стаята, седна на леглото и се ослуша. Ударите продължиха. Стана и отиде до прозореца. В задния двор Бамба цепеше дърва. Събра дървата и влезе в къщата. Светла се облече, застана пред огледалото и вчеса

косата си. Наметна една жилетка и отиде в кухнята. Бамба разпалваше печката.

- Good morning Mrs. Svetla! – каза Бамба и се усмихна. Усмивката му беше широка, лъчезарна и подкупваща. На Светла ѝ стана смешно.

- Ще пиеш ли кафе?
- Coffee?
- Кофи, да!
- Yes, I will do it! / *Да. Аз ще го направя.*

Тя бръкна в един шкаф и извади пакет кафе. На вратата се звънна. Светла излезе на двора.

- Кметицата те вика да отвориш училището. – провикна се мургавата чистачка.
- Защо?
- Ще настаняваме сирийците!
- Идвам! – каза Светла и влезе в къщата.

36. ЕКСТ. ДЕН. УЧИЛИЩЕ

Пред училището, групата сирийци, охранявани от капитан Бочев и двама полицаи, очакваха да се настанят в новия си дом. Светла отключи вратата, кметицата взе думата:

- Поради липса на места, агенцията има проблеми с вашето настаняване – кметицата се обърна към едно шестгодишно дете и прошепна: - Светльо превеждай!

Светльо извиси глас, след него кметицата продължи:

- Всички се надяваме, че този проблем ще бъде решен скоро, а до тогава ще получавате храна, осигурена от общината и ще спите в нашето училище.

Кметицата погледна към Светльо, той преведе.

- Битовите условията не са добри, но всичко е от сърце!

Светльо се обърна към кметицата.

- Какво означава „битови условия“?
- Ами, ... в смисъл, че по стените има влага, клозетите са мръсни, ...нали разбираш!?
- Аха!

И Светльо преведе:

- In the bathroom there's shit, but it's from the heart! / *В клозетите има лайна, но са от сърце.*

- Заповядайте и добре дошли!

Детето преведе и групата влезе в училището. Нахилен, Бочев се обърна към полицаите.

- Добре! Даже, ...много добре!

С бодра крачка капитанът напусна района на училището. Двамата полицаи продължиха да гледат след него:

- Отива при Цецо! – предположи единият.
- Ъхъ!
- Ще зацапа свещите!
- Ъхъ!
- Светльо! – провикна се Светла.
- Какво?

Детето се приближи до нея.

- Гледам, ...знаеш английски!
- Знам!
- Браво! ...Да имаш някой речник, разговорник, ...нещо такова?
- Имам.
- Дай един!?
- Добре!

37. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

С разговорник в ръка, Светла се прибра вкъщи. Бамба се грееше на печката. Светла го изгледа и каза:

- Ела!

Влезе в нейната стая, Бамба я последва. Тя извади от гардероба дрехи, останали от мъжа ѝ и ги подхвърли на Бамба.

- Обличай! А, твоите ги сваляй, ще ги пера.

Бамба не разбра. Светла повиши глас, сякаш това щеше да ѝ помогне.

- Ще пера!

Изобрази с жестове, но и това не помогна.

- Чакай!

Взе разговорника и започна да рови, не откри това, което търсеше и безпомощно вдигна очи към Бамба.

- Тук го няма!

Хвърли разговорника, заведе Бамба в кухнята, показва му пералнята и с думи и жестове започна да обяснява. Бамба разбра.

- You want to wash my clothes? / *Искаш да изпереш дрехите ми?*
- Разбра ли?
- I understand! / *Разбрах.*
- Сваляй! Аз отивам в другата стая, докато се преоблечеш.

Светла влезе в стаята си и започна да разлиства разговорника. Направи опит да прочете няколко фрази на английски, после се отказа и захвърли разговорника. От кухнята се чу гласът на Бамба:

- I am ready! / *Аз съм готов.*

Светла отвори вратата и остана на мястото си. От една страна беше странно да види дрехите на мъжа си, облечени от друг човек, а от друга, гледката беше нелепа, защото дрехите бяха с няколко номера по-големи. Стана ѝ хем мъчно, хем смешно.

- Do you like? / *Харесва ли ти?* – тихо попита Бамба.
- Приличаш на плашило!

Светла взе дрехите на Бамба, сложи ги в пералнята и натисна копчето. Бамба посочи сватбената снимка и попита:

- These clothes are him? / *Тези дрехи негови ли са?*
- Това е мъжът ми. – отговори Светла.
- Nice man! / *Хубав мъж.*
- Беше рибар, ама морето го взе.
- Where is he? / *Той къде е?*
- Много хубав мъж! Преди да се оженим, една щях да я бия заради него, ...а бе, направо си я бих! А той, за да ни разтърве, ме вдигна на ръце и право в гражданското! Луд! ...Петнадесет години живяхме заедно, ама ...късмет! Дрехите са негови!

38. ЕКСТ./ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Свечеряваше се. Улиците опустяха. Изоставените строежи, оградени с бодлива тел, приличаха на гигантски гарвани, кацнали върху буренясалите поляни. Стадо полудиви коне се надбягваше с морския вятър. Светла начупи ръчно приготвения хляб, седна на масата и каза:

- Боб! Българско национално ястие! А това са чушлета, но внимавай, защото са много люти.

- Bon appetit! – пожела Бамба и двамата започнаха да се хранят.

Светла сложи една чушка в устата си и остана много доволна.

- М-м-м-м, браво! – затисна лютото със залък хляб и продължи. - Бон апетит! Това и аз го знам, а на български е: „Да ти е сладко!”
- Да ти е сладко? – повтори Бамба.
- Точно така! ...Но можеш да кажеш и „Приятна вечеря!” или „Наздраве!”. Българският език е богат, за едно нещо има много думи...

Бамба слушаше и с нарастващо любопитство наблюдаваше Светла, която поглъщаше лютите чушки, една след друга.

- Аз съм учителка. ...Бях! ...Съкратиха ме, защото вече няма деца. Преподавах български език и литература, ...до четвърти клас. ...Ти какво работиш? ...Професия? ...Каква ти е професията?

Бамба не издържа и сложи една чушка в устата си. В първия момент не усети нищо. Неочаквано пареща болка сви стомаха му, очите му се напълниха със сълзи и кухнята се огласи от нечовешки рев. Бамба стана, събори стола и впи кръвясали очи в Светла.

- Защо ядеш, бе? – скара му се Светла. - Нали ти казах, че са люти!
- А-а-а-а-а! – отговори Бамба.
- Хляб! Яж хляб!

Бамба обиколи два пъти кухнята и изхвърча на двора.

39. ЕКСТ. НОЩ. КЪЩАТА НА ГОГОВСКА

С фенерче в ръка и два буркана компот, Гоговска излезе от мазето и се запъти към входната врата на къщата. Тропот и ръмжене на глиган привлякоха вниманието ѝ. Тя обърна глава и замръзна. В тъмното, облечен с широките дрехи, Бамба приличаше на подивял вампир. Гоговска хвърли фенерчето и бурканите и тичешком се прибра в къщата.

40. ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА ГОГОВСКА

Съпругът на Гоговска, Гошо, тих и кротък човек, беше разстлал вестник на масата в кухнята и човъркаше някакво старо радио.

Гоговска нахлу, затвори вратата и я затисна с крак. Гошо обърна глава. Известно време двамата се гледаха и мълчаха. Накрая Гоговска прошепна:

- В Светла има негър!

Това съобщение Гошо асимилира трудно. Обърна глава към кухненския шкаф, после отново към Гоговска и попита:

- От ракията ли си ми пила?

41. ИНТ./ЕКСТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Светла миеше чиниите от вечерята. На вратата се звънна. Тя избърса ръцете си и отиде да отвори. Подпрян на дворната врата, Гошо въртеше очи и от срам не знаеше как да започне.

- Светле извинявай, ама ...Гоговска вика, че у вас има негър!?

- А, ти?

- Бих я, ...ама тя пак! Не знам какво да правя!?

Светла смръщи вежди.

- Щом така вика, значи има!

Гошо зяпна!

- Е, ...откъде?

Немската овчарка радостно излая. Гошо леко се повдигна на пръсти и през рамото на Светла видя Бамба, който премина през двора с няколко цепеници в ръка и влезе в къщата. Гошо се върна в предишното си положение, обърна очи към Светла и каза:

- Е, сега се подпалихме! – и тихо си тръгна към вкъщи.

42. ИНТ. НОЩ. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО

След като сирийците напуснаха заставата, на капитан Бочев му олекна и се напи така, както само той можеше. От обяд седеше в кръчмата на Цецо и пресушаваше бутилка след бутилка. Група мургави музиканти свиреха и пееха, а капитанът танцуваше и се включваше на припева:

„Ай, ай с вятъра, хайде да духнем на някъде.

Помниш ли пясъка в гащите, с излаз на Черно море.

Ай, ай с вятъра, хайде да духнем на някъде.

Там гдето вят чакалите и мисълта не тече.”

Песента свърши и Бочев нареди:

- От начало-о-о-о!

Ръководителят на състава се престаши:

- Г-н началник, не можем повече, от обяд свирим, гибердясахме!

Бочев извади пищова и гръмна в тавана. Музиката моментално започна. Цецо отвори едното си око, видя, че всичко е под контрол и продължи да спи, закачен на една закачалка за дрехи.

43. ЕКСТ. ДЕН. УЧИЛИЩЕ

Сирийците, недоволни от битовите условия, се бяха разбунтували. Те се опитваха да разбият вратата на училището, но един полицай, затиснал вратата с гръб, с последни сили даваше отпор на сирийския натиск. Сирийците напънаха още няколко пъти и вратата, заедно с полицаия, отхвъркна. Групата излезе на свобода и един през друг започнаха да обясняват на полицаия, че условията са непоносими, и че повече не могат да останат тук. От своя страна полицаят също обясняваше, че нищо не разбира от това, което му казват, и че неговото задължение е да охранява училището. Тази сцена се наблюдаваше от кметицата и тримата собственици на хотели, от така наречения кризисен щаб. Четиримата седяха в джипа на брадатия мъж, паркиран на стотина метра от училището.

- Бочев къде е? – попита кметицата.
- При Цецо. – отговори брадатият.
- От кога?
- От вчера.
- Майко! – изпъшка кметицата и нареди: - Карай!

44. ЕКСТ./ИНТ. ДЕН. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО

От далеч, кацнала на един баир, кръчмата на Цецо приличаше на храм божии. До кръчмата се стигаше по път, насипан с чакъл, забравен от времето на зрелия социализъм. По пътя вървеше джипът на кризисния щаб, а цялата местност се огласяше от прочутата песен „Ай, ай с вятъра...”. Колата спря, кметицата слезе от колата и придружавана от тримата хотелиери, влезе в заведението. Музикантите спряха да свирят, Бочев обърна глава.

- О-о-о! Славке!
- В училището има бунт! – плахо се обади кметицата.
- Браво!
- Какво да правим?

- А, сега де!?
- Трябва да ги върнем в заставата! – обади се един от хотелиерите.

Бочев го огледа сякаш, е пържола, взе от масата една чаша и я изяде. Джипът тръгна по черния път в обратна посока, подгонен от любимата песен на капитана.

45. ИНТ./ ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА ГОГОВСКА

Гошо стоеше пред прозореца в кухнята и не отделяше очи от къщата на Светла. Свита на стол, Гоговска попита:

- Какво гледаш?
- Къщата. – отговори Гошо. – Помня с Колю, Бог да го прости, като бихме плочата... А, сега ...негри?!
- Направи нещо!
- Какво?
- Кажу на кметницата, извикай полиция, де да знам какво!
- Защо полиция? Човекът нищо не е направил!
- Да, ама е черен! Знаеш ли какви болести има в Африка! Може и да е терорист! По телевизията казаха, че ...
- Що не млъкнеш?

Гошо се отдръпна от прозореца, отиде до леглото и си легна.

- Гошо, ставай! – настоя Гоговска.
- Боли ме главата.
- Като се поразходишу ще ти мине. Ставай!
- Дай ми апарата за кръвно!
- Няма! Ставай! ...Чуваш ли какво ти казвам? ...Гошо!

Гоговска се приближи до леглото и се вгледа в мъжа си. Очите му бяха кръвясали, а бузите силно зачервени.

- Гошо!

Уплашена, Гоговска излетя от къщата. Прекоси двора и се залепи за оградата.

- Светло! Светло, ма!

Светла се показа на прозореца.

- Какво?
- Гошо е зле!
- Идвам!

46. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА ГОГОВСКА

Двете жени влязоха в кухнята. Светла седна на леглото до Гошо, Гоговска взе апарата за кръвно и го подаде на Светла.

- За какво ми е апарат, и така го виждам, че е вдигнал кръвното. Къде са му хапчетата?
- Няма, снощи изпи последното!
- Ами, бягай в града, какво ме гледаш!?

На вратата се появи Бамба. Взе апарата от ръцете на Гоговска и започна да мери кръвното. В кухнята стана тихо. Бамба накара Гошо да седне на леглото, съблече пуловера му и с премерени, професионални движения започна да масажира някакви точки по врата и ушите. След като приключи процедурата, Бамба се обърна към Гоговска.

- I need hot water and salt! */Трябва ми топла вода и сол./*

Гоговска се обърна към Светла.

- Какво каза?
- Не знам

Бамба разбра, че трябва да се оправя сам, стана от леглото и започна да оглежда къщата. Гоговска и Светла тръгнаха след него. Бамба намери леген, напълни го с топла вода и отново попита:

- Salt? */Сол?/*

Гоговска пак не разбра.

- Какво каза?
- Май, иска сол.
- Имам.

Гоговска извади един пакет морска сол и го подаде на Бамба. Той опита от солта, усмихна се на Гоговска и каза:

- Very good! */Много добре./*

Изсипа солта в легена, накара Гошо да си потопи краката в разтвора и се обърна към двете жени.

- Right now it's OK! But he is hypertensive and you need to see a heart doctor! */За сега е добре! Но той е хипертоник и трябва да го прегледа кардиолог./*

От напрежение, капки пот избиха по челото на Гоговска.

- Каза нещо за доктор?

Светла преведе:

- Че трябва да го прегледа, то е ясно!

47. ЕКСТ. ДЕН. СТРОЕЖ

Камион, натоварен с две химически тоалетни, спря до една недовършена сграда, оградена с бодлива тел. Бригада от няколко работника излязоха от сградата, за да посрещнат камиона.

Шофьорът отвори прозореца и попита:

- Къде ги искате?
- Тук е добре. – отговори бригадирът.

Момчетата започнаха да разтоварват тоалетните. Шофьорът извади цигари и предложи една на бригадира.

- За какво са ви кенефите?
- Ще настаняваме сирийците.
- Тук?
- Ако искаш у вас?!

Шофьорът огледа панелните кутийки.

- Ще умрат от студ!
- Няма. Ще опънем найлони, ще сложим печки...

Шофьорът дръпна от цигарата.

- Щом казваш...
- Шефа казва, аз изпълнявам.

Нещо привлече вниманието на бригадира. Той присви очи и промърмори:

- Майка ти да еба курвенска!

Шофьорът се обърна. В далечината, две фигури вървяха по пътека, която минаваше по ръба на скала, надвиснала над морето. Немска овчарка весело обикаляше около тях.

- Това Светла ли е? – попита шофьорът, не вярвайки на очите си.
- Да. Прибрала е тоя кюнец в къщата си!

48. ЕКСТ. ДЕН. ПЕЙКА

Светла и Бамба седнаха на една пейка и се загледаха в хоризонта. След малко Бамба проговори:

- It's beautiful! */Красиво е! /*
- Значи си доктор!

Бамба обърна глава към Светла.

- Doctor? */Доктор? /*

Тя вдигна пръст и го посочи.

- Ти!
- Yes, I am doctor! */Да аз съм доктор./*
- А, защо искаш да отидеш в Германия?
- Yes, Germany! In my country there is a war! I'm afraid for my life. */Да, в моята страна има война! Страхувам се за живота си./*

Бамба извади от портфейла си една снимка и я показа на Светла.

- This is my wife and this is my son. They are dead. They killed them. ... Do you understand what I'm saying? */Това е жена ми, а това е синът ми. И двамата са мъртви. Убиха ги. ...Разбираш ли ме какво казвам?/*

Светла се загледа в снимката. Разтоварен от химическите тоалетни, камионът спря на десетина метра зад пейката и шофьорът се провикна:

- Светле, натискаш се с печки, а Кольо се върти в гроба! Срам нямаш!

Даде газ и се загуби в прахта. Светла стисна зъби, не издържа, стана, взе един камък и го хвърли след камиона. Бамба се изправи.

- What happened? */Какво стана?/*

Светла се обърна и тръгна. Бамба я последва. Вървяха на разстояние един от друг. Пътеката водеше до един черен път. Дватама стъпиха на пътя и тръгнаха по него.

49. ЕКСТ. ДЕН. ПЪТ.

Вървейки един след друг, Светла и Бамба се разминаха със сирийците, които отиваха към новото си жилище. Пред групата вървеше един полицаи, а след групата още един. Този последният полицаи се загледа в Светла. Тя усети погледа му и обърна глава. Докато се разминаваха, двамата не откъсваха очи един от друг. След като го подмина, Светла направи още няколко крачки, спря, обърна се и догони полицаия, онзи се обърна.

- Хайде, кажи го! – започна Светла.
- Кое?
- Товау дето не го каза!

Полицаят се огледа. И сирийците, и Бамба, и първия полицаи, бяха спрели и гледаха към тях. Той се усмихна и прошепна:

- Защо да го казвам, ти си го знаеш!

Обърна се и извика:

- Хайде, стъпва-а-а-ай!

Групата тръгна нагоре по черния път, Светла продължи да гледа след тях.

- What happened? */Какво стана?/* - отново попита Бамба.

Светла се обърна и тръгна, Бамба я последва.

50. ЕКСТ. /ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА.

Пред къщата на Светла се бяха събрали няколко възрастни жени от селото. Изненадана, Светла спря и ги огледа.

- Какво, бе? Какво сте се събрали?
- Африканецът бил доктор, да ни прегледа! – обясни едната.
- Я, да се махате, че като взема едно дърво... - побесня Светла. – Хайде! ...Чупка!

Недоволни, жените се разотидоха, Светла влезе в къщата. Бамба се загледа след жените, после и той влезе в къщата. Отвори вратата на кухнята, Светла я нямаше. Мина през коридора и почука на нейната вратата. Никой не отговори. Бамба натисна бравата и надникна в стаята. Седнала на леглото, Светла беше забила поглед в пода и мълчеше. Бамба попита:

- What happened? */Какво стана?/*

Светла не отговори. Бамба влезе в стаята, седна до нея. Известно време двамата мълчаха. После Бамба се усмихна и прошепна:

- Do you want coffee? */Искаш ли кафе?/*

51. ЕКСТ. НОЩ. СТРОЕЖ

Вечерта беше студена. Морските вълни заливаха рибарското пристанище. Вятърът превиваше оголените клони на дърветата. От далеч, панелните кутийки на строежа приличаха на огромен лабиринт. Една от кутийките, огряна от слаба светлина, беше обвита с найлони. Зад найлоните, като в аквариум, се движеха странни фигури. Един полицаи се качваше по бетонена стълба, която сякаш отиваше към небето. Влезе в помещението, където бяха настанени сирийците, остави една торба с храна и излезе. Възрастен човек отвори торбата, извади хляб и започна да го разчупва на парчета.

52. ЕКСТ. ДЕН. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО

Една кофа студена вода се изля върху главата на капитан Бочев. Пред кръчмата, покачен на стол, Цецо помагаше на капитана да дойде на себе си. Един полицаи търпеливо изчакваше. След третата кофа, Бочев се обърна към полицаия:

- Казвай сега!
- След обед ще караме сирийците.
- Кой се обади?
- От агенцията.
- А транспорт?
- Те ще изпратят.
- Хубаво! ...Организирайте нещата, аз идвам.

Полицаят се качи в колата и потегли. Бочев се обърна към Цецо.

- А, бе, имам нещо в устата?!

Цецо пак се качи на стола и надникна в устата на Бочев.

- Стъкло. – констатира Цецо.
- Вади! – нареди Бочев.

Цецо бръкна в джоба си, извади джобно ножче и започна да вади стъклото, което се беше заклешило между зъбите на капитана.

53. ИНТ/ ЕКСТ. ДЕН. ОБЩИНА/ПЪТ

Касиерката отброи няколко банкноти по двадесет лева и ги подаде на Светла.

- Това ти е последната заплата. Социалните ще ги взимаш от другия месец.

Светла прибра парите.

- А, някаква работа?
- Каква работа бе, Светле!? ...Зима!

Малко по-късно Светла въртеше педалите на колелото по пътя, който минаваше точно край морето.

54. ИНТ. ДЕН. МАГАЗИН.

Стефка, както винаги, беше забила поглед в телевизора. Светла влезе в магазина и поздрави.

- Здравсти!

Извади портмонето си и подаде няколко банкноти.

- Ето, седемнадесет лева и четирдесет стотинки.

Стефка прибра парите и пак се загледа в телевизора. Светла усети странното поведение на продавачката и попита:

- Какво ти е?
- Нищо, гледам!
- Дай една малка мента и пак си гледай!

Стефка обърна глава и отсече:

- На вересия не давам!

Светла извади няколко банкноти от портмонето си.

- Имам пари.

Стефка подозрително огледа банкнотите.

- От къде?

Стана тихо.

- От африканеца – спокойно отговори Светла.

Продавачката почервения.

- Нямам!
- Кое?
- Това, дето го искаш!
- Нали виждам, че го имаш!
- За теб нямам!

Светла се усмихна.

- Жива и здрава!

Обърна се и излезе от магазина. Качи се на колелото и тръгна.

- Кучка! - промълви продавачката.

55. ЕКСТ. ДЕН. СЕЛСКИ ГРОБИЩА

Седнала на дървената пейка до гроба на мъжа си, Светла беше забила поглед в снимката на надгробната плоча и мълчеше.

- Нещо да помогна!?

Светла се обърна. Иван, братият собственик на хотел и сребрист джип, стоеше до един гроб, който се намираше в края на гробището и с четка повтаряше надписа върху плочата.

- Ти какво правиш? – попита Светла.
- Оправям гроба на майка ми, всичко метално откраднаха!
Циганска работа!
- Да! – отговори Светла и обърна гръб.

Иван остави четката, отиде до Светла и седна на пейката. Хвърли поглед към снимката и попита:

- Мълчите си?

- Да!
- Хубаво е човек да има с кого да си мълчи! Аз ...това да направя, онова да направя и накрая... Сам като куче! Ти как си?
- Добре.
- Добре!? – усмихна се Иван и сложи ръка върху коляното на Светла. – Това ти харесвам, може да се влачиш по земята, да виеш от болка, ама не падаш по гръб! Аз съм същият! Има нещо общо между нас... Ето, ти си сама, аз съм сам... Тъп живот, но като си помислиш, ...защо не!?

Иван премести ръката си върху рамото на Светла и запя.

- "Summertime and the living is easy..."

По средата на първия куплет спря, целуна Светла по бузата и отново продължи да пее. Сякаш излязла от сън, Светла обърна глава и се загледа в Иван. Той спря.

- Какво правиш?
- Обичам те! – прошепна Иван.

Светла оглупя.

- Ти не си наред, бе!

Тя взе колелото и тръгна по алеята към входа на гробището. Иван тръгна след нея.

- Значи с негъра може, а с мен не, така ли!? ...А, докато си мълчахте с Кольо, каза ли му, че се шибаш с кюнци!? А? ...Курва!

Светла излезе от гробището и подкара велосипеда. Иван остана на оградата и продължи да вика.

- Мръсна негърска курва! Ще ви размажа! И тебе, и него! Мангали!

56. ЕКСТ. ДЕН. СТРОЕЖ.

Пред строежа беше спрял военен камион с платнище, опънато върху каросерията. Сирийците, подредени в редица, се качваха в камиона, подпомагани от двама полицаи. Капитан Бочев даваше инструкции на шофьора.

- Оттук излизаме на шосето до Приморско, после се качваме на моста и към Малко Търново. Аз ще карам след теб. Леко внимателно, да не претрепем хората. Ако има нещо, сигнализираш. Ясно ли е?

- Да.

Единият от полицаите се провикна.

- Готово!

- Тръгваме! – нареди капитанът и се качи в полицейската кола.

Камионът потегли, след него и полицейската кола. Едно дете вдигна платнището на камиона и помахаше с ръка.

- Много здраве на Германия! – извика единият полицай.

Другият вдигна яката на якето си и промърмори:

- Я, стигнат, ...я, не!

- Какво ти пука?

- А, пука ми!

Двамата тръгнаха към селото.

57. ИНТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Свечеряваше се. Бамба с разговорник в ръка, седеше в кухнята и се бореше с българския език.

- Това е маса. ...Това е стол.

Прелисти и продължи.

- Къде са чашите? ...Имаш ли тирбушон?

Последната дума го затрудни сериозно. Светла влезе с няколко картофа, които беше взела от мазето, остави ги на мивката и от шкафа извади една тава. Зад гърба си чу:

- В този тиган ли ще пържиш рибата?

Изненадана се обърна.

- Какво?

По лицето на Бамба се разля широка усмивка, явно беше доволен от себе си.

- В този тиган ли ще пържиш рибата?

Светла я напуши смях.

- Това е тава и ще пека картофи!

- Картофи? – повтори Бамба.

- Да, това са картофи.

Бамба трескаво започна да прелиства, като повтаряше думата.

Накрая намери това, което му трябваше и възкликна:

- О, yes! ...Да обеля ли картофите?

- Картофите ще обеля аз, а ти обели чесъна.

Светла извади чесън и го подаде на Бамба. Бамба започна да бели и да повтаря:

- Чесъна! Обели чесъна! ...Това е стол. ...Това е маса. Имаш ли тиршошон?

Светла прихна.

- Не тиршошон, а тирбушон! ...Повтори – тирбушон!
- Тиршубон!
- Тир-бу-шон!
- Тир-бу-шон! – повтори Бамба.
- А, така!

Тя вдигна ножа, с който белеше картофите, и каза:

- А, това е чичковитечервенотиквеничковчета!

Бамба опули очи.

- What?
- Повтори чичковите...

Мъките на Бамба докараха Светла до сълзи. Един камък счупи прозореца и прелетя над главите им. Светла извика и се хвърли към Бамба. Двамата паднаха на пода. С тялото си Бамба прикри Светла. Мина известно време докато осъзнаят какво са е случило. Бамба огледа стаята, навсякъде имаше стъкла. От челото на Светла, надолу по бузата, се спускаше тънка струя кръв. От вълн кучето лаеше. Бамба взе една салфетка от масата и попи кръвта от челото ѝ.

58. ЕКСТ. / ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

На другата сутрин, покачена на една стълба, Светла ковеше дъски върху рамката на счупения прозорец. От другата страна на прозореца, Бамба придържаше дъската и я наблюдаваше внимателно. Светла закова и последната дъска. Бамба потъна в тъмнина. Светла слезе от стълбата, взе я и тръгна към дворната врата. Всички прозорци на къщата бяха заковани с дъски. Светла влезе в къщата и затвори вратата.

59. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА ГОГОВСКА

Всичко това се случи пред погледите на Гоговска и Гошо. Той се отдръпна от прозореца и седна на леглото.

- Защо закова прозорците?

Гоговска зададе този въпрос по-скоро на себе си, но Гошо реши да отговори:

- Не знам!
- Нещо става!
- Зима е!
- Това не е нормално!
- Може да духа.

Гоговска се обърна към мъжа си.

- Ти луд ли си, бе!? Кой си кове прозорците?
- Никой! – тихо отвърна Гошо.
- Еми, тогава?

Гошо вдигна рамена.

- Направи нещо! – настоя Гоговска.

Гошо се огледа, сякаш търсеше нещо, после излезе.

60. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Тънки струйки светлина, идващи от процепите между дъските на прозорците, разкъсваха мрака в стаята. Бамба седеше на масата и въртеше ловджийския нож в ръцете си. Светла влезе в кухнята, той вдигна глава.

- What's your? */Това за какво ти е?/*

Тя се облегна на вратата, събра мислите си и започна:

- За първи път усетих страх на четири години. Баба купи пиленца. Даде ми едно да го подържа... От страх да не го изпусна, го удуших. ...Оттогава това чувство никога не ме е напускало. В училище, в университета... После се омъжих... Господ не даде да имам дете! ...Кольо си отиде... и аз всяка вечер лягам с ножа под възглавницата.

Светла взе ножа от ръцете му, прибра го в килера при останалите ловджийски принадлежности, каза:

- Уморих се да се страхувам! – и тръгна към стаята.

Бамба не откъсваше очи от нея. Тя спря и обърна глава. Известно време двамата се гледаха и мълчаха, тя отново тръгна към стаята. Той тръгна след нея.

61. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Светла и Бамба правиха любов направо на пода. Любовта им беше силна, страстна и красива. Една вълна се разля по пясъка, след нея още една, и още една... Слънцето залязваше.

62. ЕКСТ. ДЕН. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО.

На сутринта две ръце завързаха дебело въже за теглича на олющен пикап. На другия край на въжето, мъж, облечен с неопрен и маска за гмуркане, нахлузваше на краката си чифт стари, водни ски. Пред кръчмата се бяха събрали десетина мъже, които пиеха греяно вино в пластмасови чаши и с нетърпение очакваха предстоящото събитие. Гошо се приближи до Иван, брататия собственик на хотел и попита:

- Какво става?
- Геврека и Ачо се хванали на бас и Ачо си изпълнява обещаното! - отговори Иван, а после се провикна: - Аче, да ти донеса ли шнорхела!?

Мъжете се разсмяха и моментално започнаха да „валят” шеги по адрес на Ачо.

- Давай пич!
- Цяла България тебе гледа!
- Българи юнаци!

Мъжете започнаха да скандират, Иван се обърна към Гошо.

- Какво ти е?
- Защо? – учуди се Гошо.
- Гледаш като отровен.
- Нещо става, ...ама не знам какво!

Пикапът потегли. Хванал въжето, Ачо подкара водните ски по чакъла, подкрепян от мощните викове на мъжете. Цялата група се понесе надолу по пътя. Гошо и Иван се загледаха след тях.

- Какво да става? – попита Иван.
- Светла и африканецът заковаха прозорците на къщата.
- Защо?
- И аз се чудя! ...Сигурно африканецът иска да завърти някаква далавера, иначе за какво!?
- Каква далавера?
- Като напълни къщата с бежанци, ще видиш каква! По пет бона на калпак!

- Нали е доктор?
- А, защо заковаха прозорците?

Чуха се радостни викове. Двамата обърнаха глави. Няколко човека бяха вдигнали Ачо на раменете си, групата се връщаше към кръчмата.

63. ИНТ. ДЕН. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО

Малко по-късно в кръчмата цареше тишина. Мъжете бяха насядали, кой където свари. Цецо доля в чайника вино, сложи го на печката и каза:

- Има полиция, има държава! Тази работа ние не можем да я решаваме!
- Е, като има държава, къде е? – обади се Геврека.
- В София! – подкрепи го Ачо. - Тук сме електората!
- Ще се върне Бочката, ще реши проблема.
- Като със сирийците! Една седмица ги разкарваше по селото!
- Ми, дай да го обесим! – сопна се Цецо. – И въже имаш...

Другите обърнаха глави към Ачо, той остави въжето на масата. Гошо се размърда.

- Защо да го бесим? Човекът е свестен.
- Въпросът е друг! – намеси се Иван. - Искаме ли негър в селото или не?!

Мъжете се размърдаха.

- Мангали не щем! – обади се Ачо.
- Негрите да си стоят в Африка! – допълни го Геврека.
- Геврек! – повиши глас Цецо. – Дядо ти от къде е?

Изненадан от въпроса, Геврека невинно вдигна рамена.

- От Одринска Тракия.
- Е, тогава какво правиш тук?
- Ама, ...той и твой е оттам!
- Видя ли!? ...Всички сме от някъде!

Гошо се изправи.

- Аз не казвам, че човекът е лош, просто казвам, че той и Светла заковаха прозорците. А, защо ще ги коват?

На този въпрос хората нямаха отговор. Ачо се загледа през прозореца. В далечината Светла и Бамба вървяха по пътека, която водеше към морето, около тях тичаше немската овчарка.

- Вижте! – възкликна Ачо.

Един по един мъжете отидоха до прозореца. Бамба и Светла се спуснаха надолу по пътеката и се скриха от погледите на мъжете.

- Ето за това ви говоря, – промълви Иван. – ...днес ебат жените ни, утре ще ни ебат и нас!

64. ЕКСТ. РЕЖИМ. МОРСКИ БРЯГ

Светла и Бамба вървяха по пясъчната ивица. От едната страна разгневени, морски вълни се разливаха по пясъка, а от другата, водите на реката навяха тишина и спокойствие. Бамба се загледа в морето, сети се нещо и извика:

- Светла!

Тя се обърна.

- Yesterday you said ...страх! What that word means? ...Страх!?
/Вчера каза страх. Какво означава тази дума?/
- Страх?

Бамба кимна с глава, Светла се замисли.

- Страхът е нещо, ...което те скапва. Прави те на парцал!
- I don,t understand!
- Не знам как да ти обясня.

Бамба се приближи до Светла, целуна я и попита:

- Страх?

Светла се усмихна.

- Не, това е нещо, което те кара да не се страхуваш!

Бамба поклати глава.

- The Bulgarian language is very difficult! */Българският език е много труден!/*

Двамата продължиха разходката си. Нощта бавно настъпваше.

65. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

На другата сутрин заваля сняг. Бамба, скрит в рамката на входната врата, с любопитство гледаше небето.

- Is that snow? */Това сняг ли е?/*

Светла хранеше кучето, обърна се, видя Бамба и се засмя.

- Това е сняг! – обясни Светла.
- Сняг? – повтори Бамба.
- Да.
- I have never seen snow! ...Only on TV! */Никога не съм виждал сняг! Само по телевизията!/*

- Ела!

Тя започна да се разхожда по двора.

- Виж, колко е хубаво!

Бамба излезе с недоверие от прикритието си и тръгна към Светла. Една снежинка попадна във врата му.

- О! – извика Бамба. – It's cold! This is not for me! */Това е студено! Това не е за мен./*

Бамба тръгна да се прибира.

- Чакай!

- No! I'm going back to Africa. There is a warm! */Не! Връщам се в Африка. Там е топло!//*

Светла направи една топка от сняг и я хвърли след Бамба.

- No! ... Сняг, ...но, Бамба!

- Хайде, де! Ела тука!

Вдигнала яката на палтото си, с плетена шапка на главата и две торби в ръце, Гоговска стоеше до оградата и наблюдаваше играта на двамата. Светла я видя, спря и попита:

- Какво бе, Гоговска, какво има?

- Виж, какво ти пише на къщата!

И Гоговска се прибра. Светла тръгна към дворната врата. Бамба усети смяната на настроението на Светла и тръгна след нея. На стената на къщата, с блажна боя, беше изписано: „курва”. Бамба попита:

- What is written? */Какво пише?/*

Светла не отговори.

66. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА ГОГОВСКА

Гошо отново се беше заел със старото си радио. Гоговска, седнала на стол, събуваше обувките си. Вратата се отвори, Светла влезе, след нея и Бамба. Изненадана, Гоговска се изправи. Светла попита:

- Кой го написа?

Гошо намести очилата си.

- Кое?

- Това на къщата!

- Какво пише?

- Тя да ти каже!

Гошо се обърна към Гоговска. Тя смутена вдигна рамена.

- Защо аз?
- Казвай! – настоя Гошо.
- Курва.
- Кой го написа?
- Не знам!

Гошо се обърна към Светла.

- Тя не знае!
- А, ти?
- И аз!

Светла внимателно огледа двамата, обърна се и тръгна. Въпросът я настигна в гръб.

- Ти защо закова прозорците?

Светла се върна.

- За да не си врете носа, където не ви е работа!

Излезе от стаята и с всичка сила затвори вратата зад гърба си.

След малко вратата отново се отвори.

- Sorry! Today she is a little nervous! */Извинете! Тя днес е малко нервна!/* - каза Бамба и внимателно затвори.

Гошо и Гоговска продължиха да гледат към вратата.

67. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Четка напоена с боя, внимателно минаваше върху буквите, написани на стената. Облечен с ватенка и шапка на главата, Бамба заличаваше надписа. Светла мина покрай него, спря и се загледа в направеното до тук. Бамба вдигна глава:

- Do you like? */Харесва ли ти?/*
- След малко се връщам! – отговори Светла.

Отвори дворната врата и тръгна надолу по улицата. От горната страна на улицата, леко пийнали, вървяха Ачо и Геврека. Дватама видяха Бамба и спряха до оградата.

- Какво става? – провикна се Геврека.

Бамба се обърна.

- Hi! Glad to see you! */Здравейте! Радвам се да ви видя./*

Изненадан, Ачо опули очи и се завъртя към Геврека:

- Братовчед, де се е чуло и видяло, печка да говори?
- Не знам братовчед, за първи път виждам!
- I'm Bamba! */Аз съм Бамба./*
- На мен ли ми каза нещо? – с изтънял глас попита Геврека.

- На теб!
- И какво вика?
- Вика, че си педераст!

Бамба се усмихна.

- How are you? */Как сте?/*
- How are you? – весело повтори Геврека. – Това го знам!
- От къде?
- От филмите.
- И какво значи?
- Значи, че и ти си педераст!
- Обижда?
- Да!
- Да влезем!

Двамата тръгнаха към дворната врата. От някъде се появи олющеният пикап. Цецо отвори вратата и каза:

- Качвайте се!

Двамата послушно се качиха в колата. Преди да затвори вратата, Ачо се обърна към Бамба.

- Не е хубаво да се обиждат хората!

Затвори вратата и Цецо потегли. Бамба се приближи до оградата и се загледа след пикапа.

68. ИНТ. ДЕН. КАБИНЕТА НА КМЕТИЦАТА

В кабинета на кметицата беше горещо.

Не знам кой ти е драскал по къщата и не е моя работа! – оправдаваше се Славка.

- На кого е работа? – настъпваше Светла.
- На полицията!
- Ти си кметица, значи е твоя работа!
- Не, не е моя и вместо да ми викаш, виж това!

Славка стана, остави на масата, пред Светла, няколко листа с подписи, върна се зад бюрото и продължи:

- Направили са подписка срещу твоя африканец и искат да организират протест. Цялото село е настръхнало!
- Какво им пречи?

Светла взе листовите и се зачете.

- Бил трафикант, щял да прекарва хора, да продава наркотици...

- Глупости!
- А, защо си заковала прозорците?
- Защото ги счупиха!
- Кой?
- Този, дето надраска къщата!
- Виждаш ли?! Вчера ти счупили прозорците, днес ти надраскали къщата, утре кой знае, какво ще направят!
- И аз да си трая, така ли!?
- Е, какво ще направиш?
- Ще заредя пушката с бренеке и на следващия, жална му майка!
- Не можеш да стреляш по хората! Има закони!
- Къде са?!

Славка наля чаша вода, стана от бюрото и седна до Светла.

- Пийни си. ...Дай да говорим спокойно. – и кметицата сниши глас. - Светле, защо не разкараш този негър бе, какво ти пука!? Била си го прибрала в къщата си, голяма работа! След три дена никой няма да си спомня!

В стаята стана тихо.

- Не мога! – простичко каза Светла. - Вече не мога!

Славка я погледна в очите и разбра всичко.

- Майчице! ...И какво ще правиш?
- Нищо!

Светла стана и излезе от кабинета.

69. ЕКСТ. НОЩ. КРЪЧМАТА НА ЦЕЦО

Мъжете от селото се бяха събрали в кръчмата на Цецо. Пиеха греяно вино и слушаха Иван.

- ...Бягат от войната. Хубаво! А, защо не бягат в Турция, в Саудитска арабия... Да ходят там! Там са мюсюлмани, да си живеят заедно! Защо трябва да ги настаняваме в България?
- И сме бедни! – обади се Ачо.
- Освен това, кой може да гарантира, че между тях няма терористи!?
- Няма, кой! – подкрепи го Геврека.
- Ако пламнем, с тази армия, за два дена ще изгорим!
- Така е! – намеси се Цецо. – Само не разбрах, нашият човек, какво общо има с тази работа?

- А, знаеш ли радикалният ислямизъм как е напъплил през последните години в Африка? Да изброявам ли атентатите и групировките, свързани с тези атентати?
- Негри не ни трябват! – изцепи се Геврека.

Един след друг, мъжете го подкрепиха. Едър мъж с мустаци се обърна към Гошо.

- Този е терорист, така ли?
- Не бе, доктор е! Ама живее нелегално!
- България е за българите! – провикна се Ачо.

Вратата на кръчмата се отвори, мъжете обърнаха глави, влязоха Светла и Бамба. Тя с ботуши и палто, той с костюм, който не му беше по мярка, но все пак костюм. Тишината в кръчмата можеше да се реже с нож. Светла се огледа, видя свободна маса, хвана Бамба под ръка, отидоха до масата и седнаха. Геврека, а после и Ачо обърнаха глави към Иван. Той гледаше Светла. Светла усети погледа му и се обърна към него. На лицето на Иван се появи лека, иронична усмивка. Светла премести поглед към Бамба. Той се обърна към мъжете, усмихна се и поздрави:

- Здравейте, аз съм Бамба.

От страна на мъжете не последва отговор.

- Бамба от Африка, nice to meet you!

Цецо излезе зад бара и отиде до масата на Светла. Мъжът с мустаци наведе глава към Гошо и прошепна:

- Тоя говори български!?

Гошо сви устни.

- Какво ще обичате? – попита Цецо.
- Бутилка червено и нещо за вечеря – отговори Светла.
- Пържолки?
- Добре.

Цецо се върна зад бара. Един нахилен мъж, с торбичка в ръка, влезе в заведението, вдигна торбичката и съобщи:

- Паламуд!

Никой не му обърна внимание. Мъжът обърна глава в посоката, към която гледаха мъжете, видя Светла и Бамба, изненадан възкликна:

- Какво става тука, бе?! – и седна при останалите.

Светла го проследи с поглед. Иван упорито я гледаше. С поднос в ръка, Цецо отиде до масата на Светла, наля в чашите вино и каза:

- Наздраве!
- Наздраве! – каза и Бамба.

Цецо отиде да приготвя пържолите. Двамата чукнаха чаши. Иван не откъсваше поглед от Светла. Тя обърна глава и погледите им се срещнаха. В заведението влезе малкият Светльо. Потърси с очи баща си, видя го и се провикна:

- Тате, мама каза да се прибираш!
- Имам работа. – отговори бащата.

Светльо се огледа.

- Е, каква работа?

Внезапно мъжете се развикаха.

- Махай се от тука, бе!
- Келеш!
- Лайно такова!

Уплашен, Светльо излезе. Мъжете се успокоиха. Иван продължаваше да гледа Светла. Тя наведе глава и несъзнателно избърса изпотените си ръце. Бамба забеляза това, извади носна кърпичка и я подаде на Светла. Тя взе кърпичката и попи влагата от ръцете си. После вдигна глава и заби поглед в Иван. Бамба проследи погледа ѝ и тихичко попита:

- This man is your acquaintance? */Този мъж твой познат ли е?/*
- Искаш ли да си ходим?

Бамба стана и отиде до Иван.

- Good evening! Welcome to our table! */Добър вечер! Заповядайте на нашата маса./*
- Thank you! I'm not in the habit of having dinner with strangers! */Благодаря! Нямам навика да вечерям с непознати./*

Иван си взе палтото и излезе от кръчмата. Един по един, останалите мъже го последваха. Останал сам, Бамба се обърна към Светла.

- What happened? – */Какво стана?/*

Цецо се появи.

- Ето ги и пържолките!

Остави чиниите на масата, каза:

- Bon appetite!

И тръгна към бара, спря и се обърна към Светла.

- Светле, аз съм в кухнята, като си тръгвате, ми се обади. Имам нещо за кученцето!

Цецо отиде в кухнята. Бамба седна на масата и двамата започнаха да вечерят.

70. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Светла се събуди с усещането, че някой я наблюдава. Отвори очи и се обърна. Подпрян на вратата, Бамба се усмихна.

- Добро утро, Светла! Закуската е готова!

Светла седна на леглото и намести възглавницата зад гърба си. Бамба не откъсваше очи от нея. Тя улови погледа му, наведе срамежливо глава и промълви:

- Не искам да ходиш в Германия!
- Germany? – намръщи се Бамба. - ...I don,t wont to go to Germany! */Германия? ...Не искам да ходя в Германия!/*
- Можеш да лекуваш хора и тук!
- I can heal people and here! */Мога да лекувам хора и тук./*
- Ако искаш?!
- If you want to?! */Ако ти искаш./*

Светла го погледна и се разсмя.

- Само, че нищо не ти разбирам!
- What you say? */Какво каза?/*
- Гладна съм!

71. ИНТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Двамата закусваха мълчаливо. Бамба сложи в устата си и последния залък от пържената филийка, събра някакви остатъци от закуската и стана от масата. Светла вдигна глава. Бамба обясни:

- I'm going to feed the dog. */Отивам да нахраня кучето./*

Тя отиде до хладилника, извади найлоново пликче с кокали и ги подаде на Бамба.

- Дай на кучето тези кокали, че от вчера нищо не е яло!

Той излезе, тя започна да разтребва масата.

72. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Бамба стоеше на двора и се огледа, кучето го нямаше. Изсвири с уста, кучето не се появи. Бамба зави зад къщата и се спъна в нещо голямо и твърдо. Обърна се, кучето лежеше на земята, а около

устата му жълтееше засъхнала пяна. Бамба се наведе и огледа трупа.

73. ЕКСТ. ДЕН. ПОЛЯНА

Кучето лежеше на дъното на яма, увито в черен найлон. Бамба оправи найлона, излезе от ямата, взе лопатата и се обърна към Светла. Тя стоеше на десетина метра в страни и гледаше морето. Бамба загреба с лопатата и хвърли пръст върху трупа. Пръстта се разпиля по найлона. Загреба още веднъж, и още веднъж... След като ямата се запълни, Бамба оформи гроба, хвърли лопатата и извади цигара. Обърна се, Светла я нямаше.

74. ЕКСТ. ДЕН. КЪЩАТА НА БРАДАТИЯ

Иван затвори вратата на гаража и подкара джипа по тесен, коларски път. Зави покрай голямо, полегнало дърво и продължи направо през полето. По пътя, срещу колата вървеше човек. Иван присви очи. Бръкнала с ръце в джобовите си Светла крачеше бавно и уверено по калния, коларски път. Иван се усмихна и настъпи газта, джипът подскочи, извъртя се и отново се върна в коловоза. Тя продължи да върви срещу колата. Погледите им се срещнаха. Иван усети, че Светла няма намерение да се махне от пътя и натисна спирачката. Джипът спря на милиметри от нея. Известно време двамата се гледаха. Иван отвори вратата, слезе и се облегна на капака на мотора.

- Казвай!
- Ти ли отрови кучето? – попита Светла.
- Аз.
- Защо?

Иван се усмихна, вдигна рамена и простичко каза:

- За кеф.

Такъв отговор Светла не очакваше. Душата ѝ се изпълни с ненавист към човека срещу нея.

- Лайно! Голямо, кравешко лайно!

Тя се обърна и тръгна. От яд или от глупост, Иван я настигна и грубо я бутна в гърба. Светла залитна, овладя се и се обърна. Той отново налетя, тя не се сдържа и го удари. Изненадан от шамара, Иван спря, осъзна какво се е случило и още по-настървен се

хвърли върху Светла. Двамата паднаха в калта и започнаха да се търкалят. Битката беше нечовешка, приличаха на освирепели животни. Неочаквано две ръце сграбчиха Иван за якето, повдигнаха го във въздуха и го стовариха на земята. Иван обърна глава, огромен черен юмрук се стовари върху лицето му.

75. ЕКСТ. ДЕН. ПЛОЩАД ПРЕД ОБЩИНАТА

На площада пред общината, протестът срещу Бамба беше започнал. От домашна уредба, сложена върху капака на стар „Опел”, звучаха патриотични песни, а двадесетина човека развяваха знамена и скандираха „Българи юнаци”. Екип от местна „кабеларка” отразяваше събитието. Геврека спря музиката, Ачо взе микрофона и се изправи пред хората.

- Внимание! ...Дами и господа, внимание!

Всички обърнаха глави към оратора. Ачо продължи:

- Взимам думата, не че съм някакъв, вие ме познавате... Но повече това не може да се търпи... Нямаме нищо против африканците, нали така... Те може и да са свестни... Но този човек няма място в нашето село! Досега живеехме мирно и тихо... и изведнъж – африканец! Откъде накъде!? ОК! Ние сме гостоприемнен народ, ама... България е за българите! Така ли е!?

Чуха се гласове:

- Така е!
- Цигани не ни трябват!
- Циганите в Африка!

Гошо, леко пийнал, застана пред камерата на „кабеларката”:

- Чехкини докарайте бе, полякини... Рускини ни докарайте! Какво ни карате цигани!?

Гоговска се намеси:

- Какво ще ги правиш тия рускини бе, пръдльо!?
- Майтап си правя, ма! – изрепчи се Гошо и тръгна към оратора.
- Думата има нашата уважавана г-жа кметицата! Какво ще кажете, госпожо? – попита Ачо и подаде микрофона на Славка.

Притеснена, Славка пое микрофона.

- Какво да кажа!? Вие сте ме избрали и аз съм с вас! Където народа, там и аз!
- Браво! – възхити се Геврека. – Славка да живее!

Народът започна да скандира:

- Славка! Славка!

Кметицата почувства, че трябва да каже още нещо, но понеже не знаеше какво, запя „Вятър ечи, Балкан стене...”. Хората подеха песента. Сребристият джип на Иван спря зад пеещото население, той слезе и тръгна между хората. Песента постепенно стихна. По естествено образувалия се коридор Иван стигна до трибуната, обърна се към хората и свали слънчевите си очила. Едното му око беше затворено, а горната устна подута.

- Майчице! – изхлипа магазинерката Стефка.
- Изгоряхме! – прошепна Гоговска.

76. ЕКСТ. ДЕН. УЛИЦА В СЕЛОТО

Иван, Ачо, Геврека и още няколко човека, въоръжени с тояги, вървяха към къщата на Светла. Покрай тях мина колата на Гранична полиция, след десетина метра колата спря, върна се на заден ход и се изравни с групата. Капитан Бочев подаде глава през прозореца.

- О, Бочка, добре дошъл! – поздрави Ачо.
- Какво става? – попита Бочев.

Геврекът вдигна пръст и посочи Иван.

- Ей, това става!

Бочев огледа лицето му.

- Кой го направи?
- Негърът! – отговори Геврека.
- Кой негър?
- На Светла! – поясни Ачо.
- Аха!

Капитанът слезе от колата.

- Защо?

Иван направи опит да се усмихне.

- Защото е негър!

Капитан Бочев огледа „въоръжението“ на мъжете.

- И сега сте тръгнали да си връщате?

- Бочка, - започна Иван. – докато те нямаше, се случиха разни неща, така че не се меси. Ти не си ни видял и ние не сме те видели!

Бочев огледа мъжете, накрая погледа му се спря на Иван.

- Да, ...ама ви видях! - качи се в колата и нареди: - Карай!
Колата потегли.

77. ДЕН. ИНТ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

В кухнята беше мрачно. От едната страна на масата седяха Светла и Бамба, а от другата Бочев. Той въртеше очи ту към единия, ту към другия и се чудеше откъде да подхване разговора. Светла реши да му помогне:

- Питай!
- Той разбира ли български? – пристраши се Бочев.
- Не.
- Е, вие, ...как?
- Не знам! ...Така!

Притеснен от това, че на масата няма нищо, Бамба попита:

- Светла, ракия?

Светла се обърна към капитана.

- Искаш ли ракия?

Бочев вдигна рамена.

- Може.
- Ракията е в мазето!
- I know! /Знам./

Бамба скочи, каза:

- One moment, please! /Един момент./

И излезе.

- Ще карам направо! – започна Бочев. - Ти сега... Какво мислите да правите?

Светла присви очи.

- Питаш дали ще се женим?
- Да.
- Не. ...Засега!
- Хубаво, защото аз трябва да го прибера!
- А, изплю камъчето!
- Няма как, така е по закон...
- Така ли е по закон?

- ... и законът трябва да се спазва.
- Виж Бочка, когато спазвах закона, живеях като скот, а сега съм извън закона и живея като човек! Защо така се получава?

Капитанът вдигна рамена.

- На този въпрос не мога да ти отговоря, аз съм военен!
- Тогава да те питам нещо друго... Бил ли си някога щастлив?

Капитанът се замисли за миг и отсече:

- Това, сега, ...какво общо има!?
- Кажй де!?
- Въпросът е друг!
- Не, това е въпросът!
- Тук съм по служба!
- Няма как да се разберем!

Капитанът извади цигара.

- Може ли?
- Пуши.

Бочев запали, изпусна дима и започна:

- Виж Светле, аз не съм по тънката част и някои неща не ги разбирам. Но това, от което разбирам е, че твоят африканец ще отиде в лагер. Това е сигурно! Трябва да се установи неговата самоличност, причините заради които бяга, да получи статут и тогава правете каквото искате. Както всички, така и той. Това първо! ...Второ! Цялото село е настръхнало!
- Знам.
- А, знаеш ли, че бяха тръгнали да го линчуват?
- Кой?
- Сети се! И ако не бях ги спрял, сега тук щеше да е мазало!
- Имам пушка, да заповядат!
- Е, само това липсва!
- А, баница ли да им направя?
- Чуй ме! ...Изчакай да получи статут и заминавайте за София. Там араби, африканци, пакистанци... дал Господ! Няма да биете на очи.
- И с какво ще живея?
- Ще си намериш работа!
- Не мога!
- Защо?

Последното изречение жегна Светла. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя стисна зъби и наведе глава. Бочев загаси цигарата.

- Извинявай!

Влезе Бамба, усети напрежението в стаята, остави ракията на масата и седна до Светла.

- Бочка, - започна Светла. - петнадесет години си говоря с ей тази снимка. Петнадесет години, всеки ден, като куче! Аз съм човек и имам нужда до себе си да имам човек, ако ще и да е ескимос!
- Казах го за твоё добро.
- Жив и здрав!

Капитанът стана, отиде до вратата и се обърна.

- Утре ще изпратя момчетата да го приберат, ...няма как!

Светла се изправи.

- Няма да го пусна!
- Срещу държавата не се рита!
- Според закона, държавата съм аз!

Капитан Бочев излезе. Светла наведе глава и се загледа в пода. Бамба мълчаливо я наблюдаваше. Приблѝжи се до нея и я хвана за рамото. Светла вдигна глава.

- I don,t know what you're up to but you can always count on me!
/Не знам какво си намислила, но винаги можеш да
разчитааш на мен!/

Светла се усмихна.

78. ЕКСТ. НОЩ. КЪЩАТА НА БРАДАТИЯ

Ачо и Иван изнесоха от гаража две туби бензин и ги качиха в багажника на джипа. Иван погледна часовника си.

- Къде е Геврека?
- Ще дойде!
- Да не се е отказал?

В тъмното се чу звънец на велосипед.

- Ей, го! – ухили се Ачо.

Иван заключи вратата на гаража. Геврекът пристигна, остави велосипеда на земята, извади от раницата си две шишета с някаква течност и ги показа на Ачо.

- Гледай!
- Какво е това?
- Коктейл Молотов!
- От къде ги знаеш тези номера? – попита Иван и се качи в колата.
- В казармата бях сапъор! – отговори по устав Геврека и двамата с Ачо се настаняха на задната седалка.

Иван завъртя ключа, моторът изръмжа, фаровете осветиха разкаляния коларски път.

- А, парите? – обади се Ачо.
- Като свършите работата! – отрязва го Иван.

Геврека се намеси.

- Аз викам, половината сега, другата половина, като свършим работата.

Иван бръкна в джоба, извади две банкноти по сто лева и ги даде на двамата. Джипът потегли.

79. ЕКСТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

Селото спеше. Със загасени фарове, джипът прекоси една поляна и спря на стотина метра от къщата на Светла. След малко се отвори задната врата, Ачо слезе, доближи се до оградата, огледа и се върна до джипа. Двамата с Геврека отвориха багажника извадиха тубите с бензин и тръгнаха към къщата. Чу се изстрел и предната гума на джипа се пръсна. При следващия изстрел страничното огледало отхвърча. Гошо и Гоговска скочиха от кревата. Изстрел. Другата предна гума спадна и джипът се наклони на една страна. Вратата се отвори, Иван, след него Ачо и Геврека, в панически ужас хукнаха през поляната. Изстрел. Отхвърча и другото огледало. Славка се събуди. Изстрел. Предното стъкло се пръсна на безброй малки парченца. Цецо отвори вратата на кръчмата и се загледа надолу към селото. Изстрел. Предната броня на колата се откачи и падна. От портала на заставата излязоха две коли на Гранична полиция. Сините лампи огряха тъмната уличка. Изстрел. Капака на мотора се отвори. Две димящи гилзи паднаха на тревата. Бамба подаде на

Светла два патрона, тя зареди ловната пушка и дръпна спусъка. Тубите с бензин се подпалиха. Изстрел. Джипът избухна в пламъци.

80. ЕКСТ. НОЩ. КЪЩАТА НА СВЕТЛА

С мръсна газ, двете коли на Гранична полиция, влязоха в малката уличка, която водеше към къщата на Светла. На улицата се бяха събрали хора, огрени от пламъците на горящия джип. Колите спряха пред къщата. Капитан Бочев и хората му слязоха и започнаха да оглеждат местопроизшествието. Бочев отиде при Гошо.

- Какво стана?
- Не знам! Събуждам се - изстрели! – оправда се Гошо.

Гоговска се намеси.

- Какво не знаеш, бе?! ...Не знае!
- Кой беше? – попита Бочев.
- Тая лудата, кой друг!?
- Ти видя ли я?
- Не!
- Някой видя ли нещо? – провикна се Бочев.

Хората се умълчаха. До капитана се приближи един полицай.

- Има ли жертви? – попита Бочев.
- Не.
- На кого е джипът?
- На Иван, ама е станал на мазало! Намерихме това. ...Има и гилзи!

Полицаят извади приготвените от Геврека бутилки с коктейл Молотов. Бочев веднага разбра каква е работата и се загледа към пламтящия джип.

- Лешпери!

Лампата в двора светна. Хората обърнаха глави. С пушка в ръка, Светла застана в рамката на вратата, малко зад нея застана Бамба. На Бочев му стана и смешно, и тъжно. Килна шапка и се провикна:

- Светле, ако познаеш за какво си говорим, ще те черпя едно кафе!

Светла се усмихна.

- Само приказки, Бочев! Само приказки!

- Ти не ми даваш никакъв шанс!
- Не си поискал!

Бочев се подпря на колата и кръстоса ръце.

- Ти, какво насам? – попита Светла.
- Не мога да спя.
- Защо?
- Това дете ме пита вчера, не ми дава мира!
- Какво съм те питала?
- Бил ли съм някога щастлив!
- И какво?

Капитанът вдигна рамена и каза:

- Не помня!

Светла искаше да му помогне, но не знаеше как, усмихна се и каза:

- Лека нощ!
- Лека нощ!

Бочев отвори вратата на колата.

- Светле, така и така съм дошъл, дай да го прибера!

Светла зареди пушката.

- Ела и си го вземи!

Капитанът се засмя.

- Голяма жена! ...Няма как, ще викам тежката кавалерия!
- Да заповядат!

81. ЕКСТ. ДЕН. УЛИЦА.

След няколко дена, три джипа „Хамър”, натъпкани с „барети”, се движеха по пътя, който вървеше успоредно на морето. Влязоха в селото, завиха по уличката, която водеше към къщата на Светла и спряха до оградата. Капитан Бочев и хората му вече ги очакваха.

- Това ли е обектът? – попита командирът на баретите.
- Да. – отговори Бочев.
- Добре. От вас искам да отцепите района, останалото е наша работа.

Бочев разпредели хората си и се облегна на колата. Баретите въоръжени с автомати, каски, щитове и всичко каквото трябва заобиколиха къщата от всички страни. Няколко човека се качиха на покрива. Командирът се покачи на стъпалото на „Хамър”-а и с мегафон в ръка съобщи:

- Говори полковник Начев. Къщата е обградена. Знаем, че сте въоръжени! Давам ви една минута да оставите оръжието и да излезте бавно с вдигнати ръце. В противен случай ще приложим сила!

Часовникът на полковника започна да отмерва секундите като бръснач. Времето сякаш спря. Една ръка стисна автомата. Друга вдигна петлото на пистолета. Бочев запали цигара. Баретите, които носеха „тарана” се погледнаха. Една котка усети напрежението и започна тревожно да мяука. Ръка свали шлема на каската. Стрелката стъпи на дванадесет часа и от всички прозорци и врати в къщата нахлуха барети. Нападението беше светкавично и по всички правила на бойното изкуство.

Полковникът остави мегафона. Бочев хвърли цигарата на земята и я загаси с крак. Полицаяте гледаха с любопитство и тревога. Полковникът оправи колана си и тръгна към вратата. От къщата излязоха две барети. Единият свали маската и каза:

- Вътре няма никой!

82. ЕКСТ. ДЕН. ГОРСКИ ПЪТ.

По горски път, дръгливо конче теглеше малка каручка.

Собственикът на каручката, дребен селянин, пушеше цигара, а в каручката седяха Светла и Бамба. Въодушевена от природата, Светла говореше без да си поема дъх.

- На мен челядинката ми е любимата гъба! Защото е проста! Не е някоя манатарка или сърнела, а челядинка! То и името ѝ такова! Челядинка, на нищо не прилича. Понякога простите неща са по-хубави от сложните! Ето челядинката, проста гъба, ама каква чорба става! На теб правила ли съм ти бабина чорбица?
- О, yes! The nature is very nice! /О, да! Природата е много хубава!/
 - Нищо, някой път ще ти направя, ще си оближеш пръстите.

Каручката стигна до един кръстопът.

- Сто-о-ой! – провикна се селянинът и кончето спря. – Аз съм дотук.

Навътре в гората се виждаше покрива на малка горска къщичка. Светла и Бамба си взеха куфарите и слязоха от каручката.

- Вие накъде? – попита селянинът.

- Ние към Африка! – отговори Светла.
- Аха! – и селянинът започна да се чеша по главата и да се оглежда. – Ей, по този път и само направо!
- Благодаря!

Селянинът подкара каручката по своя път, Светла и Бамба тръгнаха по своя.

- В бабината чорбица освен челядинки слагаш лапад, слагаш лучец, киселец и става един път! ...В Африка има ли челядинки?
- Africa?
- Да.
- О, yes in Africa is very nice!
- Нищо. Ще измислим нещо...

КРАЙ

